

РЕШЕНИЕ

№ 41

гр. Раднево, 20.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – РАДНЕВО в публично заседание на двадесет и трети март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Асен Цветанов

при участието на секретаря Р. Д. Д.
като разгледа докладваното от Асен Цветанов Гражданско дело № 20225520100278 по описа за 2022 година

Предявен е положителен установителен иск за собственост за собственост на сграда, чието материално правно основание е чл. 124, ал. 1 ГПК вр. чл. 92 ЗС и насрещни искове с материално правно основание чл. 109 ЗС, чл. 108 ЗС и чл. 45 ЗЗД вр. чл. 52 ЗЗД.

Производството е образувано по искова молба на Р. Д. Г. срещу И. И. К., с който е предявен положителен установителен иск за собственост на сграда с материално правно основание чл. 124, ал. 1 ГПК. Ищецът твърди, че по силата на нотариален акт № 179, том 3, рег. № 3687, н.д. № 421/19.12.2013 г. на нотариус А.Т., с район на действие РС-Раднево, придобила чрез прехвърляне собствеността срещу задължение за гледане и издръжка от съпруга ѝ Н.Т.Г. недвижим имот, представляващ дворно място с площ 1142 кв.м., съставляващо УПИ VI-374, в кв. 3 по плана на с. Боздуганово, община Раднево, с неуредени регулационни отношения за 2 кв.м., ведно с построената в имота през 1947 г. жилищна сграда със ЗП 65 кв.м., построената през 1986 г. лятна кухня със ЗП 31 кв.м., построената през 1964 г. стопанска сграда със ЗП 150 кв.м., всички търпими строежи и ведно с подобренията в имота. Твърди, че със съпруга ѝ Н.Т.Г. имали сключен граждански брак от 20.05.2020 г. Твърди, че доколкото ѝ е известно ответникът закупил през 2008 г. дворно място, находящо се непосредствено западно от нейното дворно място, което представлявало УПИ V-373, и сега имал претенции за освобождаване на

гаража, намиращ се в югозападната част на дворното му място, който бил построен и ползван от нея и съпруга ѝ. Твърди, че на 09.09.1982 г. съпругът ѝ закупил от В.Т.К. 80 кв.м., касаещи югозападната част на дворното място, като му заплатил 80 лв. и през 1984 г. построил гараж. Твърди, че това обстоятелство било потвърдено с нотариално заверена декларация от сина на В.Т.К.. Твърди, че действително гаражът попадал в дворното място на ответника и частично в нейното дворно място. Твърди, че правото на строеж може да се отстъпи с тъй наречените търпими действия, когато някой позволи на друго лице да построи в имота му и в продължение на 10 години не му пречи на владението, в който случай построило сградата лице става неин собственик. Твърди, че този гараж е построен през 1984 г. и до момента се ползвал от съпруга ѝ и след неговата смърт до сега от нея. Твърди, че с нотариално заверена декларация от 26.04.1984 г. бившите собственици на съседния имот, който ответникът закупил, били дали съгласие бащата на нейния бивш съпруг да построи в част от тяхното дворно място стопанска сграда. Твърди, че до момента съпругът ѝ плащал данъка за сградата. Поради това иска от съда да постанови решение, с което да признае за установено спрямо ответника, че ищцата е собственик на основание чл. 92 ЗС /приращение/ на гараж от 80 кв.м., построен през 1984 г., като част от него попада в дворното място на ответника УПИ V-373 и част в нейното дворно място УПИ VI-374. Претендира разноски. Представя писмена защита.

В срока по чл. 131 ГПК е постъпил отговор от ответника И. И. К., който оспорва иска по същество. Твърди, че описаната в исковата молба сграда, гараж от 80 кв.м. не съществува, като било неморално и неетично ищцата да иска да придобие нещо, за което не е дала нищо. Твърди, че не е давано разрешение на трето лице да строи в неговия недвижим имот, нито пък да не е било пречено на трето лице да владее сграда в неговия имот. Твърди, че с нотариален акт от 26.03.2008 г. закупил по време на брака си и станал съсобственик на недвижим имот, представляващ дворно място с площ от 1325 кв.м., представляващ УПИ V-373 в с. Боздуганово, заедно с построена жилищна сграда със ЗП 59,29 кв.м., стопанска сграда със ЗП 40 кв.м. Твърди, че стопанската сграда се намира в югозападната част на имота му, като към нея били неоснователно насочени претенциите на ищцата. Твърди, че след закупуване на имота редовно плащал данък в общината. Твърди, че от бившия собственик на имота знаел, че през годините имал спорове със съседа си Т.К.

относно незаконна постройка в съседното място, която била построена в нарушение на чл. 55 ЗТСУ и бил задължаван да я премахне, което било изпълнено и сградата била премахната през 90-те години на миналия век. Твърди, че още при закупуването на имота в удостоверение за данъчна оценка били описани 2 сгради и земя. Твърди, че след закупуване на имота установил, че въпросната сграда била незаконно ползвана от съседа му Н.Г., тогава съпруг на ищцата, за което на 19.08.2013 г. му отправил нотариална покана, получена тогава от ищцата Р. Г. и въпреки че в имота му сграда със ЗП от 80 кв.м. нямало. Твърди, че ищцата вероятно не е посещавала имота си в с. Боздуганово и не била запозната какви постройки има в него, имотът бил занемарен и превърнат в развъдник на всякакви влечуги и паразити. Твърди, че на 31.07.2014 г. подал жалба до кмета на община Раднево и началника на РУ-Раднево срещу съпруга на ищцата да освободи неговата постройка в югозападната част на имота му, но той демонстрирал връзка с различни хора от администрацията и казал, че никой не може да му каже какво да прави. Твърди, че тогава Н.Г. показвал привидни действия да демонстрира освобождаване на постройката, но в крайна сметка не го направил. Поради това иска от съда да отхвърли иска като неоснователен. Претендира разноски. Представя писмена защита.

В срока за отговор по чл. 131 ГПК ответникът И. И. К. е предявил насрещни иски с правно основание с правно основание чл. 108 ЗС, чл. 109 ЗС и чл. 45 ЗЗД вр. чл. 52 ЗЗД. Твърди, че с нотариален акт от 26.03.2008 г. закупил по време на брака си и станал съсобственик на недвижим имот, представляващ дворно място с площ от 1325 кв.м., представляващ УПИ V-373 в с. Боздуганово, заедно с построена жилищна сграда със ЗП 59,29 кв.м., стопанска сграда със ЗП 40 кв.м. Твърди, че стопанската сграда се намира в югозападната част на имота му, като към нея били неоснователно насочени претенциите на ищцата. Твърди, че след закупуване на имота редовно плащал данък в общината. Твърди, че от бившия собственик на имота знаел, че през годините имал спорове със съседа си Т.К. относно незаконна постройка в съседното място, която била построена в нарушение на чл. 55 ЗТСУ и бил задължаван да я премахне, което било изпълнено и сградата била премахната през 90-те години на миналия век. Твърди, че още при закупуването на имота в удостоверение за данъчна оценка били описани 2 сгради и земя. Твърди, че имотът на ищцата Р. Г. бил занемарен и неподдържан, тревата завзела

цялото дворно място, а дворът не се обработвал. Твърди, че съществуващата в имота ограда била стара и ненадеждна, а свободно пасящи домашни животни /крави, кози, овце и други/ и безстопанствени и болни кучета влизали в имота ѝ, а от там се промъквали през мрежата и влизали в неговия имот, като дори лисица живяла в имота на ищцата и поразила негови домашни животни. Твърди, че високата растителност позволяват в имота на ищцата да се развъждат влечуги и кърлежи, които навлизали в двора му, с което се накърнява правото му на собственост, а през годините от тези неудобства и ограничения претърпял неимуществени вреди, тъй като тези обстоятелства предизвикали семейни конфликти, дори бил пред развод със съпругата си поради тези причини. Поради това иска от съда да осъди ищцата да обезопаси имота си като прекрати достъпа до него на безстопанствени животни и изгради ограда или по друг подходящ начин, поддържа съществуващата ограда или я премахне поради риск от самосрутване, и да приведе имота си в обитаем вид като окоси тревата и прогони намиращите се в имота ѝ безстопанствени животни. Иска от съда да признае за установено спрямо ищцата, че ответникът И. К. е собственик /заедно със съпругата си/ на стопанска сграда от 40 кв.м., находяща се в югозападната част на неговия имот, и осъждане на ищцата да предаде нему владението върху сградата, както и да осъди ищцата да му заплати сумата от 1500 лв. за причинени от ищцата неимуществени вреди на ответника от причинените през години от 2013 г. досега неудобства и ограничения в имота му, прераснали в семейни конфликти. Претендира разноски. Представя писмена защита.

В срока по чл. 131 ГПК е постъпил отговор от ищеца Р. Д. Г., ответник по насрещните искове. В същия се оспорват предявените насрещни искове като неоснователни и недоказани. Твърди, че всеки собственик преценява как да стопанисва имота си, а за самосрутваща се ограда имало технически органи, които се произнасят по този въпрос. Твърди, че не било посочено на какво основание се иска да бъде освободена от ищцата сградата от 40 кв.м., като от получено удостоверение от община Раднево установила, че сградата била от 40 кв.м., а не от 80 кв.м., което щяла да уточни в съдебно заседание. Поради това иска от съда да отхвърли насрещните искове като неоснователни. Претендира разноски. Представя писмена защита.

Съдът, като взе предвид исканията и доводите на страните, събраните по делото доказателства и съобрази разпоредбите на закона,

намира за установено от фактическа и правна страна следното:

С протоколно определение от 22.11.2022 г. е обявен за окончателен проекта на доклад по чл. 146 ГПК, обективиран в определението от 26.09.2022 г. по чл. 140 ГПК, с който на основание чл. 146, ал. 1, т. 3 и т. 4 ГПК са обявени за признати и ненуждаещи се от доказване обстоятелствата, че ищецът Р. Д. Г. е собственик чрез прехвърляне собствеността срещу задължение за гледане и издръжка от съпруга ѝ Н.Т.Г. на недвижим имот, представляващ дворно място с площ 1142 кв.м., съставляващо УПИ VI-374, в кв. 3 по плана на с. Боздуганово, община Раднево, с неуредени регулационни отношения за 2 кв.м., ведно с построената в имота през 1947 г. жилищна сграда със ЗП 65 кв.м., построената през 1986 г. лятна кухня със ЗП 31 кв.м., построената през 1964 г. стопанска сграда със ЗП 150 кв.м., всички представляващи търпими строежи, ведно с подобренията в имота, а ответникът И. И. К. е съсобственик, при режим на СИО със съпругата си, въз основа на покупко-продажба, на дворно място с площ от 1325 кв.м., представляващ УПИ V-373 в с. Боздуганово, заедно с построена жилищна сграда със ЗП 59,29 кв.м.

Съдът на основание чл. 146, ал. 1, т. 5 от ГПК е разпределил доказателствената тежест както следва:

При така отделените като безспорни и ненуждаещи се от доказване обстоятелства, по положителния установителен иск по чл. 124, ал. 1 ГПК ищецът Р. Д. Г. следва да докаже, че е собственик на гараж от 80 кв.м., попадащ частично в нейния имот и в имота на ответника, чрез приращение по чл. 92 ЗС, който гараж е придобит от съпруга ѝ Н.Т.Г. чрез давностно владение, като последният е закупил място от 80 кв.м. на 09.09.1982 г. от В.Т.К. и през 1984 г. е построил гараж, който от тогава до смъртта си го ползвал необезпокоявано.

При така отделените като безспорни и ненуждаещи се от доказване обстоятелства, по насрещния иск с правно основание чл. 108 ЗС ищецът И. И. К. следва да докаже, че е съсобственик със съпругата си на стопанска сграда от 40 кв.м., попадащ в югозападната част на дворното му място, придобит чрез покупка през 2008 г. и че ищцата Р. Г. държи тази сграда, а съответно Р. Г. следва при доказване на тези обстоятелства да докаже, че държи сградата на годно правно основание.

При така отделените като безспорни и ненуждаещи се от доказване обстоятелства, по насрещния иск с правно основание чл. 109 ЗС ищецът И. И. К. следва да докаже, че ответницата Р. Д. Г. ограничава правата му на собственост върху имота му чрез занемаряване на дворното място и оградата на имота ѝ, като пропуска в имота си безстопанствени животни и висока самоизрасла растителност.

При така отделените като безспорни и ненуждаещи се от доказване обстоятелства, по насрещния иск с правно основание чл. 45 ЗЗД във вр. чл. 52 ЗЗД ищецът И. И. К. следва да докаже, че ответницата Р. Д. Г. от 2013 г. насам чрез занемаряване на дворното място с висока самоизрасла растителност и допускане на свободно движение на животни му е причинила ограничения и неудобства, прераснали в семейни конфликти, както и размера на вредата от тези деяния и причинна връзка между деянието и вредата.

Цялостно от твърденията на страните е видно, че нямат спор за придобитата собственост на съседните дворни места и постройките в тях на сочените от страните правни основания /за ищцата Р. Г. приращение и за ответника И. К. покупко-продажба и приращение/, като спор единствено имат относно единствена сграда, която двете страни посочват с различни параметри и идентификационни белези като площ и точно местоположение.

Най-напред относно идентификационните белези на въпросната постройка съдът намира, че същата представлява масивна стопанска сграда с площ от 41 кв.м., използвана като гараж, изградена от стоманобетонова конструкция и тухли, покрита с плоча. Същата по действащия регулационен план е разположена в югозападния ъгъл на УПИ V-373. Сградата има монтирана гаражна врата от към улицата, а от към УПИ VI-374 има единична дървена врата, разположена в северната част на западната ѝ фасада. Това се установява от писмените доказателства и първото заключение на СТЕ, което съдът кредитира като компетентно и безпристрастно.

Относно иска с правно основание чл. 124, ал. 1 ГПК вр. чл. 92 ЗС:

Относно предявения иск от ищцата за установяване на собствеността върху гаража въз основа на института на приращението, съдът намира, че този иск се установи да е неоснователен, тъй като от двете приети заключения на СТЕ, които съдът кредитира като компетентни и безпристрастни, въпросната постройка и по предишен и по сега действащ

кадастрален план попада в имота на ответника, а именно УПИ V-373, чиято собственост ищцата не оспорва да е на ответника И. К.. Чрез приращението ищцата би могла да придобие собствеността на сграда, построена в нейния собствен парцел УПИ VI-374, но не и собствеността на сграда, построена в чужд парцел. От гледна точка на това искът на ищцата, предявен на заявеното придобивно основание – приращение, се явява неоснователен. От друго естество е въпросът дали ищцата е собственик на гаража на друго правно основание, което би могло да се заяви в отделен съдебен процес, доколкото в настоящия процес не беше заявено с исковата молба или чрез изменение на иска по реда на чл. 214 ГПК. Или с други думи силата на пресъдено нещо на настоящото решение не влияе на собствеността на ищцата, заявена на друго правно основание /придобивна сделка, придобивна давност, наследствено правопримство и т.н./.

Поради изложеното съдът намира, че следва да се отхвърли иска на ищцата по чл. 124, ал. 1 ГПК вр. чл. 92 ЗС на соченото правно основание – приращение.

Относно насрещния иск с правно основание чл. 108 ЗС:

Най-напред ще се посочи, че ищецът по иска И. К. би могъл да упражни своите процесуално право на иск, но не и това на съпругата му, тъй като не действа като процесуален субституент. Затова съдът в настоящото производство ще разгледа предявен иск от И. К. срещу Р. Г. за собственост на процесния гараж с правно основание чл. 108 ЗС на соченото придобивно основание – покупка.

Безспорно е обстоятелството, че ответникът И. К. заедно със съпругата си притежават като съсобственици собствеността на УПИ V-373 и построените в имота сгради, които са придобили чрез покупко-продажба от 26.03.2008 г. /виж НА на л.61/. Във въпросния нотариален акт е включен като обект на продажбата и процесния гараж, посочен като стопанска сграда със ЗП от 40 кв.м.

Само от тези данни е видно, че ищецът по насрещния иск И. К. е придобил при условията на бездялова собственост със съпругата си УПИ V-373 и построените в имота сгради, тоест той не е едноличен собственик на целия имот. От тази гледна точка уважаване на иска му като едноличен собственик /относно установителната част на иска по чл. 108 ЗС/ е принципно

неоснователен от към твърдения в исковата молба.

Тъй като е налице спор относно собствеността на въпросния гараж, следва да се изясни въпроса дали праводателя на ответника е бил собственик на гаража, тъй като несобственик не може да прехвърли собственост върху имот чрез продажба.

От събраните по делото гласни доказателства е видно, че въпросната постройка е строена през 80-те години на миналия век, около 1982-1984 година. Към онзи момент Н.Т., съпруг на ищцата Р. Г., е бил живо лице и той помагал на баща си Т., с който построили постройката /виж показанията на св. Т./, а към момента на построяването имотът на ответника И. К., а именно УПИ V-373 е бил собственост на лицето В.Т., който бил братовчед на съпруга на ищцата – Н.Т.. По делото са събрани писмени доказателства – декларация от В.Т. Ж. с № 16/26.04.1984 г. /л.7/, от която оригинал не беше представен от органа, който следва да я съхранява /кмество с. Боздуганово, което е настоящо наименование на бившето с. Грудево/. Съответно в оригинал беше прието като писмено доказателство декларация от 10.09.2003 г. /л.6/, с която лицето П.В.Т., син на лицето В.Т.К., е декларирал пред нотариус, че е присъствал когато Н.Т.Г., починал съпруг на ищцата Р. Г., заплатил на бащата на деклариращия, а именно на В.Т.К., сумата от 80 лева за 80 кв.м. да станат негова собственост, касаещо югозападния ъгъл на парцела на баща му - УПИ V-373, кв. 3 по плана на село Боздуганово, което станало на 09.09.1982 г. в двора на баща му. Всички тези писмени доказателства не са годни да послужат като доказателство за валидно извършена сделка по продажба на реална част от дворното място УПИ V-373 или за учредяване на право на строеж върху него. Но те пък са годни да послужат като основа за започнало начало на осъществена фактическа власт върху постройката от страна на Н.Т.Г., който я е построил тогава необезпокоявано и я е владял също необезпокоявано, явно и недвусмислено. В този гараж първо се варила ракия, а след това имало ярмомелка и се ползвал постоянно до сега /виж показанията на св. Д.Д. и св. И.ка Т./.

По делото е разпитан като свидетел лицето Р. Р., предишен собственик на УПИ V-373, закупил го през 1990 г. и по-късно го продал на ответника И. К. на 26.03.2008 г. От неговите показания е видно, че към датата на закупуване на имота през 1990 г. вече въпросния спорен гараж е бил построен

и иззидан. Тогава св. Р. викнал лице да набият колчета на границите на имота, но му казали, че при спор за собственост трябвало чрез съда да се оправя. Посочва, че писал множество жалби до всякакви институции, но съдебно дело не завел. След закупуване на имота св. Р. имал спор за сградата с Т. Г., който си ползвал тогава сградата, както и с Н.Т.Г.. Решаване на спора не е имало, като Нойко е продължил да си ползва сградата до неговата смърт преди около година.

От тези доказателства е видно, че първоначално след построяването на постройката не е имало спор за ползването и осъществяването на фактическа власт от страна на Т. Г. и Н.Т.Г., като такива са възникнали след 1990 г. при закупуване на съседното УПИ V-373 от страна на св. Р. Р.. Но неговите претенции са били отблъснати от ползвателите и вече осъществилите върху сградата фактическа власт Т. Г. и Н.Т.Г.. Освен това не се установи така започналата придобивна давност да е била прекъсната по надлежния начин от някой от собствениците на УПИ V-373 през всичките тези години от 1982-1984 г. насам.

Последователна е съдебната практика и по време на предишния ГПК и по време на сега действащия ГПК относно възможността да се придобие по давност постройка, чрез осъществяване на строеж при търпими действия. Не във всички случаи собственикът на земята е собственик и на постройката върху нея. Разделна собственост може да се създаде било чрез учредяване на право на строеж, било при прехвърляне на собствеността на сградата отделно от мястото, било чрез придобиване само на сградата по давност. Когато собственикът на земята допусне трето лице да строи в имота му за себе си, макар и без изрично учредено право на строеж, а след това не попречи в продължение на десет години на владението на сградата от това трето лице, също възниква разделна собственост, тъй като третото лице придобива сградата по давност. Това е израз на съчетаното прилагане на институтите на приращението, придобивната давност и суперфициарната собственост. В този смисъл са решение № 679/11.04.67 г. по гр.д. № 2077/66 г. на ВС, I ГО, както и постановените по време на действие на сега действащия ГПК решение № 399 от 24.10.2011 г. по гр.д. № 1203/2010 г. на I ГО и определение № 581 от 03.04.2023 г. по гр.д. № 4382/2022 г. на ВКС, I ГО. В посочената съдебна практика се приема, че по силата на приращението по чл. 92 ЗС с приключване на строителството сградата става собственост на собственика на

земята, но владението ѝ може да започне непосредствено от този, който я е построил и да е осъществявано по отношение на собственика на земята, който пък да е бил съгласен с него.

Настоящият случай е именно такъв, защото въпросният гараж е построен на границата на двата имота, според СТЕ в имота на ответника, но към момента на построяването то е било осъществено със съгласието на тогавашния собственик, със негово знание и без противопоставяне, а Т. Г. и Н.Г. са осъществявали последователно фактическа власт върху сградата за себе си, ползвали са я постоянно, първоначално за варене на ракия и след това за мелене на зърно, а последните години и с други цели. От всичко това е видно, че фактическата власт е започнала да се осъществява преди придобиване на УПИ V-373 от страна на св. Р. Р. през 1990 г., който не е могъл да отблъсне това владение от 1990 г. до 2008 г., когато е прехвърлил имота на ответника И. К.. През този целия период Н.Т. е осъществил фактическа власт да владее сградата за себе си и я е придобил чрез 10-годишно осъществяване на тази фактическа власт, която е изтекла около 1994 г. Последващите действия на противопоставяне на И. К. на Н.Т.Г. /виж показанията на св. Г. Гев/ не са прекъснали осъществяваната фактическа власт от страна на Н.Т., който категорично е заявил на ответника И. К., че сградата е негова, като е имало закани, заплахи и други подобни действия. Тоест отново не е била отблъсната фактическата власт на Н.Т.Г. по съответните законови способности /чл. 116 ЗЗД/. Тъй като към момента на прехвърляне на собствеността на УПИ V-373 собственик е бил тогава живото лице Н.Т.Г., а съответно прехвърлителят Р. Р. не е бил собственик на гаража, то той не е могъл да прехвърли на ответника И. К. собствеността върху гаража и съответно ответникът не е придобил собствеността въз основа на покупко-продажбата.

Поради всичко изложено съдът намира, че спорната стопанска сграда, гараж от 40 кв.м., е придобита чрез непрекъснато давностно владение от страна на Н.Т.Г..

Видно от приетия нотариален акт за прехвърляне на недвижим имот срещу задължение за гледане и издръжка № 179, том 3, рег. № 3687, н.д. № 421/2013 г. от 19.12.2013 г. на нотариус А.Т. /л.4/, е видно, че Н.Т.Г. е прехвърлил на съпругата си Р. Д. Г. дворното място от 1142 кв.м., представляващо УПИ VI-374, в кв. 3 по плана на с. Боздуганово, община

Раднево, с неуредени регулационни отношения за 2 кв.м., ведно с построената в имота през 1947 г. жилищна сграда със ЗП 65 кв.м., построената през 1986 г. лятна кухня със ЗП 31 кв.м., построената през 1964 г. стопанска сграда със ЗП 150 кв.м., всички търпими строежи и ведно с подобренията в имота. Обект на прехвърлителната сделка не е процесния гараж от 41 кв.м., поради което същият не е придобит от ищцата чрез въпросната сделка. Но този гараж е бил в патримониума на Н.Т.Г. и доколкото няма данни за разпореждане преживе с имота, същият е останал в наследството му, което е придобито от неговите наследници /каквото е и Р. Г. на основание чл. 9 ЗН/. Това пък означава, че сградата е собственост на наследниците на Н.Т.Г., съответно се държи на годно правно основание от Р. Г. като наследник, евентуално и от други наследници на Н.Т.Г., който въпрос не е изследван и не е нужно за целите на настоящото производство да бъде изследван допълнително. Това пък води на заключение, че насрещният иск с правно основание чл. 108 ЗС се явява неоснователен и ще бъде също отхвърлен.

За пълнота ще се отбележи, че никакво значение за собствеността няма проследяването във времето по действащите през годините кадастрални планове дали имотът попада изцяло в имота на ответника И. К., тъй като кадастралните планове имат декларативно действие и от тях не настъпват промени във вещноправен аспект /съдебната практика по въпроса е в изобилие, включително и е налице постановено ТР № 8 от 23.02.2016 г. на ВКС по тълк. д. № 8/2014 г., ОСГК/.

Относно насрещния иск с правно основание чл. 109 ЗС:

Както вече се посочи по-горе спор относно собствеността на дворните места няма между страните, поради което първият елемент от фактическия състав на материалното право по чл. 109 ЗС е налице.

Обаче по никакъв начин не се установиха посочените от И. К. в насрещния иск обстоятелства, че имотът на Р. Г. бил безстопанствен, неподдържан, със свободно вървящи животни, висока растителност и други подобни. В приетото заключение на СТЕ /л.126/ изрично е посочено, че имотът на Р. Г., а именно УПИ VI-374 е в добро състояние, с нормален за населеното място облик, ограден е с циментови колове и телена мрежа, която е стара, но е здрава, както и вратите към двора, които били метални и здрави, а при огледа от вещото лице били и затворени, тоест свободен достъп до

имота от хора и животни е невъзможен, без злоумишлени действия. В обстоятелствената част на заключението вещото лице е посочил също, че двата двора са добре поддържани, старата мрежа е здрава и не са били забелязани скъсвания и пролуки, по общата граница на двата имота имало дървета.

От всички тези доказателства не само ищецът И. К. не доказва твърденията си по иска по чл. 109 ЗС, но и те бяха оборени от приетото заключение на СТЕ. С оглед на това Р. Г. по никакъв начин не е осъществила изложените в насрещния иск обстоятелства, най-малкото пък те да пречат на И. К. да накърнява правото му на собственост. Затова искът по чл. 109 ЗС ще се отхвърли като неоснователен.

Относно иска с правно основание чл. 45 ЗЗД във вр. чл. 52 ЗЗД:

Изложените обстоятелства относно този иск са идентични с тези по иска по чл. 109 ЗС и поради тази причина не е нужно повтаряне на доводите на съда, че обстоятелствата в насрещния иск не се установиха по никакъв начин, а дори бяха оборени от приетото заключение на СТЕ. В тази връзка не се установи по никакъв начин да са влошени семейните отношения на И. К., но дори и да беше установено това, то няма никакви доказателства да е в причинна връзка с поддръжката на дворното място на Р. Г.. Този иск също е неоснователен и недоказан и ще се отхвърли като такъв.

По разноските:

При този изход на спора съдът намира, че страните не си дължат разноски, тъй като същите са реципрочни на отвърлената част на исковете и следва да останат за страните както са ги направили.

Мотивиран от горното съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователен предявения от Р. Д. Г., ЕГН *****, с адрес с. Боздуганово, община Раднево, срещу И. И. К., ЕГН *****, с адрес гр. Стара Загора, кв. *****, положителен установителен иск с правно основание чл. 124, ал. 1 ГПК вр. чл. 92 ЗС за установяване правото на собственост чрез приращение върху гараж с площ от 80 кв.м., построен през 1984 г., и като частично попадащ в УПИ VI-374 и в

УПИ V-373, двете в с. Боздуганово, община Раднево.

ОТХВЪРЛЯ като неоснователен предявения от И. И. К., ЕГН *****, с адрес гр. Стара Загора, кв. *****, срещу Р. Д. Г., ЕГН *****, с адрес с. Боздуганово, община Раднево, ревандикационен иск с правно основание чл. 108 ЗС за установяване правото на собственост въз основа на покупко-продажба от 26.03.2008 г. върху стопанска сграда с площ от 40 кв.м., построена в УПИ V-373 в с. Боздуганово, община Раднево, и да предаде владението върху сградата.

ОТХВЪРЛЯ като неоснователен предявения от И. И. К., ЕГН *****, с адрес гр. Стара Загора, кв. *****, срещу Р. Д. Г., ЕГН *****, с адрес с. Боздуганово, община Раднево, осъдителен иск с правно основание чл. 109 ЗС за осъждане на Р. Г. да обезопаси имота си като прекрати достъпа до него на безстопанствени животни и изгради ограда или по друг подходящ начин поддържа съществуващата ограда, или я премахне поради риск от самосрутване, както и да приведе имота си в обитаем вид като окоси тревата и прогони намиращите се в имота й безстопанствени животни.

ОТХВЪРЛЯ като неоснователен предявения от И. И. К., ЕГН *****, с адрес гр. Стара Загора, кв. *****, срещу Р. Д. Г., ЕГН *****, с адрес с. Боздуганово, община Раднево, осъдителен иск с правно основание чл. 45 ЗЗД вр. чл. 52 ЗЗД за осъждане на Р. Г. да заплати на И. К. сумата от 1500 лв. обезщетение за претърпени неимуществени вреди като ограничения и неудобства, изразяващи се в семейни конфликти от занемаряване на дворното място от страна на Р. Г..

Решението може да бъде обжалвано с въззивна жалба пред Окръжен съд – Стара Загора в двуседмичен срок от връчването на препис на страните.

Съдия при Районен съд – Раднево: _____